

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความมั่นคงของมนุษย์เป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะการทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถเข้าถึงปัจจัยพื้นฐานของชีวิตได้เท่าเทียมกัน จะนำไปสู่การมีคุณภาพของประชาชนในประเทศ ดังเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ที่มีพันธกิจในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพพร้อมคุณธรรมและรอบรู้อย่างเท่าทัน มีสุขภาวะที่ดี อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น ชุมชนที่เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2553) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้ดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 และพัฒนาตัวบ่งชี้ความมั่นคงของมนุษย์หรือ “ตัวชี้วัดความมั่นคงของมนุษย์” (human security indicators) รวม 10 มิติ ได้แก่ 1) ที่อยู่อาศัย 2) สุขภาพอนามัย 3) การศึกษา 4) การมีงานทำและรายได้ 5) ความมั่นคงส่วนบุคคล 6) ครอบครัว 7) การสนับสนุนทางสังคม 8) สังคม – วัฒนธรรม 9) สิทธิและความเป็นธรรม 10) การเมืองและธรรมาภิบาล จะเห็นได้ว่าตัวบ่งชี้ทั้ง 10 มิติ นั้นเกี่ยวข้องกัน และตัวบ่งชี้ความมั่นคงของมนุษย์ทั้ง 9 มิติมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับตัวบ่งชี้ที่ 3 คือการศึกษา

เหตุผลที่การสร้าง ความมั่นคงของมนุษย์ มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยง และครอบคลุมกับการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการขจัดภัยคุกคามอันเนื่องมาจากความยากจน การศึกษาเป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาคนที่เป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ เมื่อประชาชนได้รับการศึกษาดี สามารถนำความรู้ไปใช้ในการทำงานเพื่อพัฒนาประเทศ เพิ่มขีดความสามารถของตนเองให้อยู่ในระดับการกินคืออยู่ดี เป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น ทำให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ไม่เอาเปรียบเบียดเบียนกัน มีความเอื้ออาทรต่อกัน มีจิตอาสา คงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของประเทศ นำไปสู่สังคมที่มีความมั่นคงและความยั่งยืนของวัฒนธรรม หลักการดังกล่าวนี้ใช้ได้กับทุกประเทศโดยเฉพาะประเทศกำลังอยู่ในช่วงการพัฒนาระดับสูง เช่น ประเทศไทย และการเสริมสร้างให้ประชาชนคนไทยมีความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ให้แก่ประชาชนคนไทย โดยอาศัยความร่วมมือรวมพลังของชุมชนเป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิผลสูง เพราะกระบวนการร่วมมือรวมพลังของชุมชนจะส่งผลให้ชุมชนมีการรวมตัว รวมกลุ่มและมีการเรียนรู้ร่วมกัน ทำให้สามารถพัฒนาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของชุมชนได้ และทำให้ชุมชนเข้มแข็งซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของประเทศ ปัจจุบันถึงแม้ชุมชนต่าง ๆ ในประเทศไทย จะมีการพัฒนาชุมชนให้สามารถพึ่งตนเองได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมีความเหลื่อมล้ำภายในสังคมทั้งด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคม ทำให้คนบางกลุ่มขาดโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรและการบริการต่าง ๆ สังคมไทยกลายเป็นสังคมปัจเจกคน ขาดความสัมพันธ์ระหว่างกัน ขาด

ความเข้าใจกัน และขาดการเกื้อกูลซึ่งกันและกัน(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2553)

เขตปทุมวันเป็นหนึ่งในสังคมไทยที่ยังมีความเหลื่อมล้ำภายในสังคมทั้งด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคม ถึงแม้ว่าจะเป็นเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความเจริญอยู่ในระดับต้น ๆ ของประเทศ แต่ก็ยังมีชุมชนอยู่จำนวนหนึ่งที่มีสภาพเป็นชุมชนแออัด ประชาชนในชุมชนมีคุณภาพชีวิต ยังไม่ดีนัก จากการที่ทุกคนต้องช่วยกันทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ไม่มีเวลาในการดูแลเด็กและผู้สูงอายุเท่าที่ควร สมาชิกในครอบครัวจึงมีความสัมพันธ์ต่อกันลดลง สภาพความเป็นอยู่ของคนในชุมชนมีลักษณะต่างคนต่างอยู่มากขึ้นกว่าเดิม รวมทั้งขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ทำให้ชุมชนไม่เข้มแข็งพอในการพัฒนาคนในชุมชนให้มีความมั่นคงด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาที่อยู่ในพื้นที่เขตปทุมวัน มีความมุ่งหวังที่จะบริการประชาชน ดังปณิธานที่ว่า “ เกียรติภูมิจุฬาฯ คือ เกียรติแห่งการรับใช้ประชาชน” ปัจจุบันมีหลายหน่วยงานในสังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดทำโครงการเพื่อบริการประชาชนในเขตพื้นที่ปทุมวัน เช่น คณะพยาบาลศาสตร์ มีการออกให้บริการตรวจสุขภาพแก่ประชาชน คณะทันตแพทยศาสตร์ มีการบริการตรวจฟันฟรี สำนักกีฬา มีบริการพื้นที่ออกกำลังกายให้แก่ประชาชนในพื้นที่ และคณะครุศาสตร์ ได้ส่งนิสิตออกฝึกงานในชุมชน เป็นต้น เพื่อให้ชุมชนเขตปทุมวันมีความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ตามชุมชนเขตปทุมวันก็ยังคงมีความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมไม่สูงนัก

ผู้วิจัยได้เล็งเห็นสภาพปัญหาดังกล่าว จึงมีความมุ่งหวังที่จะพัฒนารูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลังเพื่อเสริมสร้างชุมชนรวมทั้งสถานศึกษาในชุมชนเขตปทุมวันให้มีความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม ด้วยการนำแนวคิดเรื่องความร่วมมือร่วมพลังระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม(university-industry collaboration) ของสหรัฐอเมริกามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนารูปแบบความร่วมมือร่วมพลังระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับชุมชนในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และความร่วมมือร่วมพลังระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับสถานศึกษาในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา

ผู้วิจัยเชื่อว่ากลไกความร่วมมือร่วมพลังระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและชุมชนในเขตปทุมวัน มีความเป็นไปได้สูงในการสร้างเสริมความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมให้แก่ชุมชนในเขตปทุมวัน จากการที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีปรัชญาและวิสัยทัศน์ในการวางตนเป็นเสาหลักของแผ่นดิน มีบุคลากรที่มีศักยภาพและขีดความสามารถสูง มีความรู้ความสามารถ ความเข้มแข็งทางวิชาการ และประสบการณ์ ประกอบด้วยองค์ความรู้และศาสตร์จากคณะต่างๆในมหาวิทยาลัย เช่น ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์สุขภาพ สังคมและพฤติกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ จะสามารถแสวงหากลยุทธ์/มาตรการ/กระบวนการที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพสูงขึ้น พัฒนาสังคมให้ดีขึ้น และสามารถรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมไทยที่ดี

งาม ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนาโครงการวิจัยที่ใช้ความร่วมมือร่วมพลังระหว่าง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและชุมชนในเขตปทุมวัน ในการสร้างเสริมความมั่นคงของมนุษย์ด้าน การศึกษา เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของชุมชนเขตปทุมวัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อสำรวจความต้องการในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และ วัฒนธรรมของชุมชนเขตปทุมวัน
- 2) เพื่อพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลังระหว่างจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยและชุมชนเขตปทุมวันในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และ วัฒนธรรมของชุมชนเขตปทุมวัน
- 3) เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้จากการพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการดำเนินงานแบบ ร่วมมือร่วมพลังในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมของ ชุมชนเขตปทุมวัน เพื่อให้ได้รูปแบบฯที่พึงประสงค์

ขอบเขตของการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ มีเป้าหมายหลักในการพัฒนารูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือ ร่วมพลังในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนในเขต ปทุมวันระหว่างบุคลากรในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับประชาชนในชุมชนเขตปทุมวัน ซึ่งโรงเรียนก็ เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การที่ชุมชนจะมั่นคงได้ต้องมีโรงเรียนในชุมชนที่มั่นคงที่จะพัฒนาให้ชุมชน เข้มแข็งและมั่นคงด้วย ดังนั้นชุมชนในที่นี่จึงรวมโรงเรียนในชุมชนด้วย กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ ผู้บริหาร ครูอาจารย์ และนักเรียนในโรงเรียนของชุมชน ผู้นำชุมชนและคนใน ชุมชนเขตปทุมวันจำนวน 5 ชุมชนที่เป็นกรณีศึกษา โดยการคัดเลือกจากแขวง 4 แขวงในเขตปทุมวัน แขวงละ 1 ชุมชน ส่วนแขวงรองเมืองที่มีชุมชนอยู่มากที่สุดจะคัดเลือกมา 2 ชุมชน เกณฑ์ที่ใช้ในการ คัดเลือกชุมชนคือระดับปัญหาและระดับความต้องการในการพัฒนามากที่สุด ประกอบด้วยความสมัคร ใจของผู้นำชุมชนและผู้บริหารโรงเรียน

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ ผู้บริหาร ครูอาจารย์ และนักเรียนในโรงเรียน อาจารย์ นิสิต และเจ้าหน้าที่ใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ๆ ที่สนใจเข้าร่วมเป็นเครือข่ายจิตอาสา รวมทั้งประชาชนทั่วไปในชุมชนอื่น ๆ ในเขตปทุมวัน

นิยามศัพท์ในการวิจัยครั้งนี้

ความมั่นคงของมนุษย์ หมายถึง สภาพที่ประชาชนมีโอกาสในการเข้าถึงปัจจัยพื้นฐานของ ชีวิตได้มากขึ้น ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย สุขภาพ การศึกษาและความปลอดภัยในการดำเนินชีวิต

ความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา หมายถึง สภาพที่ประชาชนในวัยเรียนมีโอกาสได้รับ การศึกษาที่มีคุณภาพในระบบหรือนอกระบบโรงเรียน และประชาชนทั่วไปมีโอกาสได้รับการศึกษา

นอกระบบโรงเรียนหรือตามอัธยาศัยที่มีคุณภาพตามความต้องการของตน สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะวัดจาก 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 วัดจากร้อยละของคนในชุมชนที่มีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความตระหนักในสิทธิและโอกาสการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานของทุกคน รวมถึงบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ และการแสวงหาแหล่งเรียนรู้ในชุมชนเพื่อพัฒนาตนเอง ที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหัวหน้าครอบครัวในแต่ละชุมชนทั้งก่อนและหลังการดำเนินการวิจัย เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคำร้อยละของคนในชุมชนที่วัดครั้งหลังสูงกว่าการวัดก่อนการดำเนินการวิจัยในทางที่ดีขึ้น

ส่วนที่ 2 วัดจากพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการ/กิจกรรมย่อยแต่ละกิจกรรมที่เป็นการพัฒนาความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้น

ความมั่นคงของมนุษย์ด้านสังคม หมายถึง การที่ประชาชนมีโอกาสในการพัฒนาตนเองให้เข้ากับชุมชนได้ มีสุขภาพกายและใจที่ดี สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะวัดจาก 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 วัดจากร้อยละของคนในชุมชนที่มีความตระหนักในการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคำร้อยละของคนในชุมชนที่วัดครั้งหลังสูงกว่าการวัดก่อนการดำเนินการวิจัยในทางที่ดีขึ้น

ส่วนที่ 2 วัดจากพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการ/กิจกรรมย่อยแต่ละกิจกรรมที่เป็นการพัฒนาความมั่นคงของมนุษย์ด้านสังคม เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้น

ความมั่นคงของมนุษย์ด้านวัฒนธรรม หมายถึง การที่ประชาชนมีโอกาสในการดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่งดงามในท้องถิ่น สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะวัดจาก 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 วัดจากร้อยละของคนในชุมชนที่มีค่านิยมในการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมและจารีตที่งดงาม และการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีในท้องถิ่น ที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหัวหน้าครอบครัวในแต่ละชุมชนทั้งก่อนและหลังการดำเนินการวิจัย เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคำร้อยละของคนในชุมชนที่วัดครั้งหลังสูงกว่าการวัดก่อนการดำเนินการวิจัยในทางที่ดีขึ้น

ส่วนที่ 2 วัดจากพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากการจัดโครงการ/กิจกรรมย่อยแต่ละกิจกรรมที่เป็นการพัฒนาความมั่นคงของมนุษย์ด้านวัฒนธรรม เหน้ในการตัดสินใจว่าชุมชนมีพัฒนาการหรือไม่ พิจารณาจากคนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้น

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่รวมตัวกันเป็นสังคมขนาดเล็ก ในพื้นที่บริเวณเดียวกัน มีวัฒนธรรม ตลอดจนวิถีชีวิตในการดำเนินกิจกรรมคล้ายคลึงกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน มีความสัมพันธ์กันทางเศรษฐกิจ สังคม การปกครอง และวัฒนธรรม ซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ รวมถึงกลุ่มคนในสถานศึกษาที่อยู่ในพื้นที่บริเวณเดียวกัน

ชุมชนในเขตปทุมวัน หมายถึง ประชาชนในชุมชน รวมทั้งผู้บริหาร ครู อาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองในโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนเขตปทุมวัน

การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม หมายถึง โครงการดำเนินงานที่ประชาชน/สมาชิกในชุมชน/องค์กร ร่วมกันดำเนินการ ปรับปรุงพัฒนา สภาพด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสเข้าถึงปัจจัยพื้นฐานของชีวิต ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย สุขภาพ การศึกษา และความปลอดภัยในการดำรงชีวิตเพิ่มขึ้นตามความต้องการของชุมชน

ความร่วมมือร่วมพลัง หมายถึง ลักษณะการทำงานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแบบเป็นหมู่/คณะ โดยสมาชิกในหมู่/คณะมีการการปฏิบัติตนแบบเท่าเทียมกัน โดยมีปณิธานร่วมกัน ร่วมมือร่วมใจทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

รูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลัง หมายถึง แบบจำลอง(model) แสดงหลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน และผลลัพธ์ของการทำงานแบบร่วมมือร่วมพลังระหว่างสมาชิกหรือบุคลากรในหมู่/คณะ หมู่ใดหมู่หนึ่ง ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงรูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลังของอาจารย์ นิสิตในคณะ อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักเรียน ตลอดจนผู้ปกครองนักเรียน หน่วยงานภาครัฐและเอกชน กับผู้นำชุมชน และประชาชนในชุมชนปทุมวัน รวมทั้งผู้บริหาร ครู นักเรียนในโรงเรียนเขตปทุมวัน

ความสำเร็จของการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลังในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับชุมชนในเขตปทุมวัน หมายถึง ผลของการทำงานร่วมกันระหว่างบุคลากรในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งอาจารย์ในคณะ นิสิต อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักเรียน ตลอดจนผู้ปกครองนักเรียน หน่วยงานภาครัฐและเอกชน กับผู้นำชุมชน และประชาชนในชุมชนปทุมวัน รวมทั้งผู้บริหาร ครู นักเรียนในโรงเรียนเขตปทุมวัน ในการดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมในการพัฒนาชุมชนตามความต้องการของชุมชน ในการวิจัยครั้งนี้วัดจาก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ก) ผู้ดำเนินการโครงการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (stakeholders) กับโครงการทุกกลุ่มทุกระดับเข้าใจวัตถุประสงค์ หลักการ วิธีการของโครงการอย่างชัดเจนและเข้าใจตรงกัน ข) ความพร้อมและความเต็มใจในการเข้าร่วมโครงการและการปฏิบัติตามภาระงาน/พันธกิจที่รับผิดชอบของผู้ดำเนินการโครงการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่มทุกระดับ ค) ศักยภาพและความสามารถในการดำเนินงานตามหน้าที่รับผิดชอบของผู้ดำเนินการและผู้มีส่วนได้

ส่วนเสียทุกกลุ่ม ทุกระดับอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้การวัดความสำเร็จดังกล่าวแยกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับโครงการ/กิจกรรม และระดับชุมชน แต่ละระดับมี 8 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

ตัวบ่งชี้ระดับโครงการ/กิจกรรม มี 8 ตัว ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 1 จำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม ตัวบ่งชี้ที่ 2 จำนวนสมาชิก/ประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไปที่เพิ่มขึ้นจากครั้งแรกในกรณีมีการจัดต่อเนื่องหลายครั้ง ตัวบ่งชี้ที่ 3 ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ตัวบ่งชี้ที่ 4 งบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมต่อครั้ง ตัวบ่งชี้ที่ 5 ประเภทของจิตอาสาที่เข้ามาช่วย ตัวบ่งชี้ที่ 6 อัตราส่วนจิตอาสาต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม ตัวบ่งชี้ที่ 7 ความต่อเนื่องของการให้บริการ และตัวบ่งชี้ที่ 8 ผลการพัฒนา (ก่อน-หลัง)

ตัวบ่งชี้ระดับชุมชน มี 8 ตัว ได้แก่ ตัวบ่งชี้ที่ 1 ความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมย่อย ตัวบ่งชี้ที่ 2 ความหลากหลายของโครงการ/กิจกรรม ตัวบ่งชี้ที่ 3 ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการฯ หลัก ตัวบ่งชี้ที่ 4 จำนวนคนที่ได้รับการพัฒนา ตัวบ่งชี้ที่ 5 คุณภาพของการพัฒนา ตัวบ่งชี้ที่ 6 ความหลากหลายและศักยภาพของจิตอาสา ตัวบ่งชี้ที่ 7 ความตรงต่อเวลาในการดำเนินการตามแผน และตัวบ่งชี้ที่ 8 ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชุมชน

ผู้วิจัย หมายถึง คณะผู้วิจัยประกอบด้วย ผู้วิจัยหลักที่เป็นหัวหน้าโครงการฯ และผู้วิจัยประจำชุมชนที่เป็นผู้วิจัยร่วม จำนวน 8 คน

ประโยชน์ที่ได้รับ

ประโยชน์ในเชิงปฏิบัติการ

1. ได้ข้อมูลความต้องการในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรมของโรงเรียนและประชาชนในชุมชนกรณีศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์
2. ได้โครงการเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม จำนวน 10 โครงการ
3. ได้คู่มือการปฏิบัติงานรูปแบบการดำเนินงานแบบร่วมมือร่วมพลังในการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรม
4. ได้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคมและวัฒนธรรม ผ่านความร่วมมือร่วมพลังระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับชุมชนในพื้นที่
5. เกิดการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมให้แก่ประชาชนในชุมชนซึ่งรวมทั้งผู้บริหาร ครู และนักเรียนในโรงเรียนเขตปทุมวัน ทำให้คนในชุมชนสามารถเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการพัฒนาตนเองและชุมชนได้
6. ได้เครือข่ายจิตอาสาที่ร่วมมือร่วมพลังในการทำกิจกรรมด้วยกัน ทำให้เกิดความเข้าใจกันมากขึ้น มีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ลดช่องว่างทางการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งนำมาสู่ความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรม
7. ได้เครือข่ายวิจัยและคณะผู้วิจัยรุ่นใหม่ที่ได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพวิจัย

ประโยชน์ในเชิงนโยบาย คือ ได้แนวนโยบายการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ด้านการศึกษา สังคม และวัฒนธรรมที่มีประสิทธิผล โดยความร่วมมือร่วมพลังระหว่างวิทยาลัยสถาบันอุดมศึกษาทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับชุมชน

ประโยชน์ในด้านผลกระทบของโครงการ

1. ประชาชนในชุมชนเขตปทุมวันที่เข้าร่วมโครงการมีประสบการณ์และได้รับการพัฒนาศักยภาพด้านการพัฒนาชุมชนเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชุมชนเพิ่มขึ้น
2. นักวิจัยที่เป็นนักวิจัยร่วมและผู้ช่วยนักวิจัย มีประสบการณ์ตรงและได้รับการพัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยชุมชนเพิ่มขึ้น
3. ชุมชนเขตปทุมวันได้ฐานข้อมูลอันจำเป็นต่อการพัฒนาชุมชน